

думи, милувки и грижи, смѣха на моитѣ сестрички и игритѣ на моитѣ братчета и другари... о, това азъ не мога го направи!... За нашата хубава градинка, за нашата къща милѣя азъ. О, прѣкрасна русалко, не ме прѣвличатъ твоитѣ пѣнливи потоци и бистри извори! Пжтя за дома искамъ да найда азъ...

Трепнала луна. Изгаснали звѣздици. Замлъкнали щурцитѣ. На блиската липа славейче запѣло. Горѣ въ небесата зорница се явила. Блѣдосвѣтла заря се задала отъ изтокъ. Нѣщо въ този мигъ плеснало всрѣдъ рѣката и разиграли се вълнитѣ на водата. Като вихъръ изчезнала прѣкрасната русалка...

Загубеното дѣвойче хвърлило погледъ къмъ далечния край на гората, отъ кждѣто чуло кучешки лай и дрънкане на звънци на рано изтирено на паша стадо... Подрънквали мѣдни звънци, а кавалъ изливалъ сладки звуци, които прѣдъ изгрѣвъ слънце кѣнтѣли по поля и усой.

Г. Стояновъ.

